

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 149/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 257/2011-121, 8 Co 258/2011, 8 Co 259/2011, 8 Co 260/2011 z 28. októbra 2011, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2012 doručená sťažnosť P. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), z ktorej obsahu možno vyvodíť, že prostredníctvom nej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 257/2011-121, 8 Co 258/2011, 8 Co 259/2011, 8 Co 260/2011 z 28. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ v postavení navrhovateľa 5. 11. 2010 doručil Okresnému súdu Bratislava V žalobu o nezákonnosť požadovať splnenie povinnosti založenej na porušení práva, ktorej súčasťou bol aj návrh na vydanie predbežného opatrenia. Sťažovateľ žalobu založil na tej skutočnosti, že 28. 10. 2010 prevzal od odporcu výzvu na vypratanie izby (bytu) v súvislosti s ukončením nájomnej zmluvy. Návrhom na vydanie predbežného opatrenia sťažovateľ žiadal uložiť odporcovi povinnosť strpieť nájom izby a príslušenstva bytu a zdržať sa vypratania vecí sťažovateľa, to všetko do právoplatného rozhodnutia súdov vo veci samej. Žalobnému návrhu bola pridelená sp. zn. 7 C 318/2010. Súčasťou žalobného návrhu bola aj žiadosť sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov za podanie žaloby a za návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Okresný súd Bratislava V uznesením zo dňa 29. 11. 2010 č. k. 7 C 318/2010-18 návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Zároveň so zamietavým uznesením doručil 4. 12. 2010 sťažovateľovi výzvu, aby v lehote 15 dní predložil súdu riadne vyplnené tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Sťažovateľ 6. 12. 2010 doručil Okresnému súdu Bratislava V odvolanie vo veci predbežného opatrenia, ktorým napadol uznesenie tohto súdu č. k. 7 C 318/2010-18.

Dňa 13. 12. 2010 doručil sťažovateľ okresnému súdu doklady požadované vo výzve potrebné k rozhodnutiu oslobodenia od súdnych poplatkov.

Krajský súd Bratislava rozhodol o odvolaní sťažovateľa vo veci predbežného opatrenia uznesením zo dňa 20. decembra 2010 č. k. 9 Co 461/2010-41 a to tak, že napádané rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ podal proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré doručil okresnému súdu 4. 01. 2011. Súčasťou dovolania bola aj žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Okresný súd Bratislava V doručil 24. 01. 2011 sťažovateľovi uznesenie zo dňa 18. 01. 2011 č. k. 7 C 318/2010-51, ktorým nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Zároveň doručil sťažovateľovi uznesenie zo dňa 18. 01. 2011 č. k. 7 C 318/2010-55, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o ustanovenie sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie.

Sťažovateľ podal 7.02.2011 odvolanie proti uzneseniam č. k. 7 C 318/2010-51 a č. k. 7 C 318/2010-55.

Krajský súd Bratislava napádané uznesenia okresného súdu potvrdil uznesením zo dňa 28. februára 2011 č. k. 4 Co/65/2011-67 a č. k. 4 Co/70/2011 doručeným sťažovateľovi 10. 03. 2011 prostredníctvom Okresného súdu Bratislava V. Zároveň 10. 03. 2011 okresný súd doručil sťažovateľovi uznesenie č. k. 7 C 318/2010-71, ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok 33 € za návrh na nariadenie predbežného opatrenia, uznesenie č. k. 7 C 318/2010-73, ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok 33 € za odvolanie zo dňa 06. 12. 2010, uznesenie č. k. 7 C 318/2010-77, ktorým vyzval sťažovateľa na doloženie plnej moci udelenej advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní o neplatnosť právneho úkonu a nariadenie predbežného opatrenia, výzvu č. k. 7 C 318/2010-69 na zaplatenie súdneho poplatku 99,50 € za návrh zo dňa 05. 11. 2010 a výzvu č. k. 7 C 318/2010-75 na zaplatenie súdneho poplatku 66 € za dovolanie zo dňa 03. 01. 2011.

Sťažovateľ podal 22. 03. 2011 proti uzneseniam č. k. 7 C 318/2010-71 a č. k. 7 C 318/2010-73 odvolanie.

Sťažovateľ doručil Okresnému súdu Bratislava V 22. 03. 2011 stanovisko k výzve na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie zo dňa 03. 01. 2011.

Sťažovateľ podal 22. 03. 2011 proti uzneseniam Krajského súdu Bratislava č. k. 4 Co/65/2011-67 a č. k. 4 Co/70/2011 dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie sťažovateľa uznesením zo dňa 09. júna 2011 odmietol.

Uznesením zo dňa 13. 07. 2011 č. k. 7 C 318/2010-95 Okresný súd Bratislava V zastavil dovolacie konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava č. k. 9 Co 461/2010-41 zo dňa 20. 12. 2010.

Uznesením zo dňa 13. 07. 2011 č. k. 7 C 318/2010-97 Okresný súd Bratislava V zastavil konanie o návrhu zo dňa 5. 11. 2010 o určenie neplatnosti právneho úkonu.

Sťažovateľ podal 10. 08. 2011 proti uzneseniam č. k. 7 C 318/2010-95 a č. k. 7 C 318/2010-97 odvolanie.

Krajský súd Bratislava rozhodol o odvolaniach sťažovateľa uznesením zo dňa 28. 11. 2011 (správne má byť 28. októbra 2011, pozn.) č. k. 8 Co 257/2011-121, 8 Co 258/2011, 8 Co 259/2011 a 8 Co 260/2011 tak, že napádané uznesenia okresného súdu potvrdil. “

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ku ktorému malo dôjsť «*rozhodovaním o oslobodení od súdnych poplatkov, ktoré namietať aj v konaní a ktoré súd vyhodnotil ako nedôvodné. Procesné vady viedli k vydaniu podľa sťažovateľa nezákonných napádaných uznesení.*

Za otázku rozhodujúceho právneho významu považuje sťažovateľ otázku správneho ústavne konformného výkladu ustanovenia § 10 ods. 2 písm. f) zákona č. 71/1992 Zb. a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v ich vzájomnej súvislosti v sťažovateľovej veci.

Sťažovateľ tvrdí, že podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia spolu so žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov za tento návrh nedáva súdu do rozhodnutia o oslobodení od súdnych poplatkov dôvod na procesný postup s aplikáciou ust. § 10 ods. 2 písm. f) zák. č. 71/1992 Zb. Sťažovateľ tvrdí, že jeho povinnosť zaplatiť poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia vyplývajúca z ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. je súčasným podaním návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov „pozastavená“. Podľa sťažovateľa za takéhoto skutkového stavu súd nemôže konať a rozhodovať o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a konanie a rozhodnutie opierať o ust. § 10 ods. 2

písm. f) O. s. p... Krajský súd Bratislava rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti zamietavému rozhodnutiu vo veci návrhu na nariadenie predbežného opatrenia 20. 12. 2010, čiže taktiež skôr ako prvostupňový súd rozhodol o návrhu sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov. Podľa sťažovateľa takým postupom založili súdy vadu konania, ktorá spôsobuje zmätočnosť konania a nezákonnosť všetkých rozhodnutí, ktoré boli následne vydané, čiže aj ústavnou sťažnosťou napádaných uznesení.».

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ ďalej uvádza, že ním „súd rozhodol o zastavení dovolacieho konania vo veci návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Rozhodnutie založil na ust. § 10 ods. 1 zák. č. 71/1992 zb. o súdnych poplatkoch s odôvodnením, že navrhovateľovi (sťažovateľovi) vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok za dovolanie v sume 66 €, ktorý sťažovateľ aj napriek výzve a poučeníu neuhradil. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosti (uvedené vyššie, pozn.) spôsobujúce zmätočnosť a nezákonnosť výzvy č. k. 7 C 318/2010-75 na zaplatenie súdneho poplatku 66 € za dovolanie.

Námietky sťažovateľa o vecnej nesprávnosti rozhodnutí súdov vo veci rozhodovania o oslobodení sťažovateľa od súdnych poplatkov a ustanovení zástupcu sťažovateľovi z radov advokátov pre dovolacie konanie súd vyhodnotil ako irelevantné pre posúdenie zákonom stanovených podmienok pre zastavenie dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ naopak, tieto námietky považuje za rozhodujúcu skutočnosť pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. ...

Napádaným uznesením 8 Co 260/2011 zo dňa 28. októbra 2011 súd rozhodol o zastavení konania vo veci návrhu zo dňa 05. 11. 2010 o určenie neplatnosti právneho úkonu. Rozhodnutie založil na § 10 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. s odôvodnením, že podaním návrhu vznikla sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na konanie, o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov bolo právoplatne rozhodnuté a sťažovateľ aj napriek výzve súdu súdny poplatok v sume 99,50 € nezaplatil. Sťažovateľ ústavný súd odkazuje na svoje vyjadrenia (už uvedené, pozn.). “.

V záverečnej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „následkom nezákonných a vecne nesprávnych napádaných rozhodnutí, nezákonných rozhodnutí, ktoré im predchádzali a nesprávneho postupu súdov je tá skutočnosť, že sťažovateľ bol dňa 01. 01. 2011 bez rozhodnutia príslušného orgánu násilím vystáňovaný z bytu, ktorý užíval na základe ústnej nájomnej zmluvy, riadne a včas platil dohodnuté nájomné a užíval byt v súlade s dohodnutými podmienkami...

Sťažovateľ sa domnieva, že postup a rozhodnutia súdov vykazujú znaky korupčného konania a možno ho považovať za odopretie spravodlivosti s následkom porušenia základných práv sťažovateľa...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti o nej nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd Bratislava v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7 C 318/2010 uzneseniami č. k. 8 Co 257/2011-121 zo dňa 28. októbra 2011, č. k. 8 Co 258/2011 zo dňa 28. októbra 2011, č. k. 8 Co 259/2011 zo dňa 28. októbra 2011 a č. k. 8 Co 260/2011 zo dňa 28. októbra 2011 porušil základné právo P. K... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na spravodlivé, verejné prerokovanie jeho veci v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom upravenom v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zaručenom v čl. 16 ods. 1 ústavy, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a na nedotknuteľnosť obydlia zaručenom v čl. 21 ods. 1 ústavy.

Uznesenia Krajského súdu Bratislava č. k. 8 Co 257/2011-121 zo dňa 28. októbra 2011, č. k. 8 Co 258/2011 zo dňa 28. októbra 2011, č. k. 8 Co 259/2011 zo dňa 28. októbra 2011 a č. k. 8 Co 260/2011 zo dňa 28. októbra 2011 zrušuje a vracia vec v Krajskému súdu Bratislava na nové konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 6000 euro (šesťtisíc euro), ktoré mu je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia konania o ústavnej sťažnosti P. K. na účet jeho právneho zástupcu.

Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa §25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 257/2011-121, 8 Co 258/2011, 8 Co 259/2011, 8 Co 260/2011

z 28. októbra 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že krajský súd namietaným uznesením rozhodol spoločne o odvolaniach sťažovateľa proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 318/2010-71 zo 4. marca 2011, č. k. 7 C 318/2010-73 zo 4. marca 2010, č. k. 7 C 318/2010-95 z 13. júla 2011 a č. k. 7 C 318/2010-97 z 13. júla 2011 tak, že ich potvrdil.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy,

ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a lebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že k uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 318/2010-71 zo 4. marca 2011 (týmto uznesením bola uložená sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia z 5. novembra 2010 v sume 33 €, pozn.) a k uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 318/2010-73 zo 4. marca 2011 (týmto uznesením bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 318/2010-18 z 29. novembra 2010, ktoré podal 6. decembra 2010 v sume 33 €) krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia predovšetkým uviedol:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ podal dňa 05. 11. 2010 návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu a zároveň podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Keďže nežiadal o návrhoch rozhodnúť

alternatívne, ale žiadal vydať rozsudok vo veci samej a súčasne aj nariadenie predbežného opatrenia, nejde v danom prípade o alternatívne uplatnenie viacerých návrhov na začatie konania a nemožno v danom prípade postupovať podľa poznámky č. 8 k položke č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, tieto námietky navrhovateľa uvedené v jeho odvolaní sú nedôvodné.

Podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vznikla navrhovateľovi v zmysle citovaných ustanovení poplatková povinnosť z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v sume 33,- eur a podaním odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 29. 11. 2010 č. k. 7 C 318/2010-18, ktorým súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia, vznikla navrhovateľovi poplatková povinnosť v zmysle citovaných ustanovení za odvolanie proti rozhodnutiu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď napadnutými uzneseniami uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v sume 33,- eur a súdny poplatok za odvolanie zo dňa 06. 12. 2010 v sume 33,- eur.

Z ustanovenia § 10 ods. 2 citovaného zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že v prípade vzniku poplatkovej povinnosti podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia súd nezastaví konanie pre nezaplatenie poplatku, a teda nezaplatenie súdneho poplatku z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je dôvodom na zastavenie konania a nemožno postupovať podľa § 10 ods. 1 citovaného zákona. Vzhľadom na to odvolací súd námietky navrhovateľa týkajúce sa procesných väd konania spočívajúcich v tom, že súd prvého stupňa konal o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia pred zaplatením súdneho poplatku a pred rozhodnutím o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov posúdil ako nedôvodné, a to aj vzhľadom na to, že o žiadosti navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodol súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18. 01. 2011 tak, že oslobodenie od súdnych poplatkov mu nepriznal, toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 02. 2011 č. k. 4 Co/65/2011-67, 4 Co/70/2011, proti ktorému navrhovateľ podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 09. 06. 2011 č. k. 3 Cdo 60/2011 odmietol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

K uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 318/2010-95 z 13. júla 2011, ktorým tento dovolacie konanie o dovolaní sťažovateľa z 3. januára 2011 proti uzneseniu krajského súdu č. k. 9 Co 461/2010-41 z 20. decembra 2010 zastavil, krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol, že „Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 461/2010-41 zo dňa 20. 12. 2010, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 7 C 318/2010-18 zo dňa 29. 11. 2010. Podaním dovolania vznikla navrhovateľovi poplatková povinnosť v sume 66,- eur, pretože podľa § 6 ods. 2 veta tretia zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov, poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v Sadzobníku. Keďže navrhovateľ si poplatkovú povinnosť nesplnil a nejde o žiaden z prípadov uvedených v ustanovení § 10 ods. 2 citovaného zákona, správne súd prvého stupňa postupoval, keď v zmysle § 10 ods. 1 citovaného zákona vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku s poučením o následkoch jeho nezaplatenia a v súlade s týmto ustanovením zastavil dovolacie konanie, keď navrhovateľ napriek výzve súdny poplatok nezaplatil.

Námietky navrhovateľa uvedené v jeho odvolaní, týkajúce sa posudzovania splnenia zákonom stanovených podmienok pre priznanie mu oslobodenia od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 O. s. p. sú v danom prípade irelevantné pre posúdenie splnenia zákonom stanovených podmienok pre zastavenie dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, vzhľadom na to, že o návrhu navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov bolo už právoplatne rozhodnuté a nebolo mu vyhovené ani v dovolacom konaní. Ďalšie námietky navrhovateľa odvolací súd posúdil ako nedôvodné z dôvodov vyššie uvedených.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

K uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 318/2010-97 z 13. júla 2011, ktorým tento konanie o návrhu sťažovateľa z 5. novembra 2010 na určenie neplatnosti právneho úkonu

zastavil, krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia predovšetkým uviedol, že „správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že podaním návrhu o určenie neplatnosti právneho úkonu vznikla navrhovateľovi poplatková povinnosť v zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. a výzvou vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v správnej výške 99,50 eur, výzva súdu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh obsahovala aj poučenie o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku a navrhovateľovi bola riadne doručená, avšak navrhovateľ v stanovenej lehote súdny poplatok nezaplatil, a preto súd prvého stupňa postupoval v súlade s ust. § 10 ods. 1 citovaného zákona, keď konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil, pričom poukázal na skutočnosť, že o žiadosti navrhovateľa na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov bolo právoplatne rozhodnuté uznesením prvostupňového súdu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu a dovolanie navrhovateľa proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolací súd odmietol. Navrhovateľ vo svojom odvolaní opätovne namieta nesprávnosť rozhodnutí, ktorými mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkoch a nesprávne posudzovanie jeho osobných, majetkových a zárobkových pomerov, avšak tieto námietky nemožno považovať za dôvodné z dôvodov vyššie uvedených.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Základ argumentácie sťažovateľa, ktorá podľa neho odôvodňuje záver o porušení ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, sa týka posúdenia splnenia zákonných podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd v namietanom uznesení uviedol, že splnenie zákonných podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov bolo predmetom skúmania zo strany okresného súdu, ktorý uznesením č. k. 7 C 318/2010-51 z 18. januára 2011 sťažovateľovi oslobodenie nepriznal, ako aj krajského súdu v odvolacom konaní, ktorý uznesením č. k. 4 Co 65/2011-67 a sp. zn. 4 Co 70/2011 z 28. februára 2011 označené uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením sp. zn. 3 Cdo 60/2011 z 9. júna 2011 dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Co 65/2011-67 a sp. zn. 4 Co 70/2011 z 28. februára

2011 odmietol. Z uvedeného dôvodu považuje ústavný súd právny záver krajského súdu o irelevantnosti opakovaných námietok sťažovateľa o nesprávnosti predchádzajúcich rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ktorými mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, vyjadrený v namietanom uznesení z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný.

Ústavný súd sumarizujúc už uvedené konštatuje, že dôvody, na ktorých je namietané uznesenie krajského súdu založené, sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Namietané uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle ani arbitrárnosti, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, ktoré sú v ňom obsiahnuté, sú výsledkom vlastných myšlienkových postupov a hodnotení krajského súdu, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd v tejto súvislosti navyše pripomína, že nie je ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi obsahom namietaného uznesenia krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by umožnila vysloviť záver o ich porušení po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V súlade s čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu (v danom prípade krajského súdu) primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na uvedené uvažovať ani o porušení ďalších v petite sťažnosti označených základných práv sťažovateľa.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vyjadrenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2012